

A PARANORMALCY folytatása

SUPERNATURALLY

több mint különleges

finep
selection

KIERSTEN WHITE

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

K I E R S T E N W H I T E

SUPERNATURALLY

t ö b b m i n t k ü l ö n l e g e s

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

*Natalie-nek és Stephnek,
akik a történetek,
valamint Michelle-nek és Ericának,
akik a könyvek
születésénél bábáskodnak.*

Derült égből

ÓTE JÓ SÍPJEL, MEGHALOK!

Szörnyű, kegyetlen, gyötrelmes halál vár rám.

Rózsaszínű elektromos sokkolóm után nyúltam az oldalamon, bár nagyon jól tudtam, hogy nincs ott. Hogy akarhattam én ezt az egészet? Mégis mit képzeltem? A Nemzetközi Paranormális Ellenőrző Hivatalban dolgozni közel állt a rabszolgasághoz. Természetes volt, hogy időnként belefutottam néhány kellemetlen vámpírba, mocsári boszorkányba és hátborzongató tündérbe, de ez mind semmi ahhoz a veszélyhez képest, amivel most szembe kellett nézmem.

Tornaórán voltam.

Ráadásul fociztunk. *Lábszárvédő nélkül.* Az a lány, akit fogtam (olyan nagydarab volt, hogy esküdni mertem volna rá, hogy egy troll), vészesen közeledett.

Készültem a becsapódásra, majd ámulva bámultam a sugárzóan kék, őszi égboltot. Seholy felhő. De miért bámulok az égre? Talán mert hirtelen nem kaptam levegőt? Gyerünk már, tudóm. Na, gyerünk! Valamikor csak beindulsz, nem? Fehér foltok táncoltak a

szemem előtt, a lelki szemeim előtt pedig megjelent a gyászjelentésem: *Foci közben érte a halál.* Mennyire szárnalmas!

Végül újra jótékony légáramlat hatolt a mellkasomba, és egy hosszú, sötét hajjal keretezett ismerős arc jelent meg előttem. Az egyetlen normális barátnőm, Carlee.

– Jól vagy? – kérdezte.

– Green! – ugatta valaki mély baritonhangon. Szinte biztos voltam benne, hogy Miss Lynn-nek mélyebb hangja van, mint a barátomnak. – Gyerünk már, emeld fel a hátsódat, és folytasd a játékot!

Ah, Green. Lend találta ki a vezetéknevem a hamis papírjaimhoz, és akkor még aranyosnak is tűnt. (Annyira nem volt király, mint Lendé, őt ugyanis Pirellónak hívták, de azért nem volt rossz.) De minél gyakrabban üvöltötte Miss Lynn, annál kevésbé bírtam elviselni.

– GREEN!

Carlee a kezét nyújtva felsegített.

– Semmi gond! Én is nagyon béna vagyok fociban – mondta mosolyogva, és elrohant. Persze egy kicsit sem volt béna.

Annyira igazságtalan az élet! Egy sportpályán állok, a sárban, mint egy hülye, miközben Lend az egyetlenem van. Micsoda időpocsékolás! Ki tudja, mennyi időm van még hátra, de én a lelkem értékes maradványait focira pocsékolom?

Szerezsek egy orvosi igazolást? Már láttam is magam előtt: „Tiszelt Miss Lynn! Evie igen ritka betegségben szenved. Sajnos a lelke túl gyenge ahhoz, hogy hétköznapi életet éljen, ezért azt javaslom, hogy örök időkre és haladéktalanul mentse fel őt minden testi erőfeszítés alól, beleértve az izzadást és a sárba döngölést is.”

Nevetséges. Bár talán megérne egy próbát. Lend apukája ismer pár embert a kórházban...

Félrehajoltam, és a labda a fejem mellett zúgott el. Egyik csapattársam, egy erőszakos vörös hajú ordítva rohant el mellettem.

– Fejelés, Green! Nem hallottál még róla?

Carlee is megállt.

– Csinálj úgy, mintha görcsölne a hasad. – Vastag pilláit biztatóan rebegette.

A hasamra tett kézzel csoszogtam Miss Lynn felé, aki a fehér vonal mögött állt a csontszáraz fűben, és úgy felügyelte a játékot, mint tábornok egy csatát.

– Mi van már megint? – kérdezte a szemét forgatva.

– Görcsölök. Nagyon fáj – nyöszörögtem abban a reményben, hogy most az egyszer jól jön a sápadtságom.

Mindketten tisztában voltunk vele, hogy egy szavamat se hiszi, de ahelyett, hogy leleplezte volna a hazugságomat, csak méltatlankodva nézett, és a hüvelykujjával az oldalon felé mutatott.

– Legközelebb te leszel a kapus.

Hálás köszönetem, Carlee! Óriási ötlet volt. Az oldalonaltól biztos távolságban a földre hanyatlottam, és a kopár barna fűvet kezdetem tépkedni.

Nem így képzeltem a gimit.

Ne értsetek félre, borzasztó hálás vagyok azért, hogy itt lehetek. Mindig is normális akartam lenni, rendes suliba akartam járni, normális dolgokat akartam csinálni. De ez egyszerűen annyira, de annyira...

Normális.

A suli egy hónapja kezdődött, és eddig egyetlen cicaharc sem robant ki. Olyan féktelen bulikat sem rendezett senki, ahová ki kellett volna hívni a rendőrséget. Ami az álarcosbálokat, holdfényes

éjszakai randevúkat vagy folyosói szenvedélyes csókokat illeti, nos, ezekkel kapcsolatban csak azt tudom mondani, hogy az *Easton Heights*, egykor kedvenc tévésorozat, nagyot zuhant a népszerűségi listámon.

Az öltözőszekrényekért viszont továbbra is odavagyok.

A látszat kedvéért még mindig fogtam a hasamat. Lényegesen kellemesebbnek tűnt önszántamból a földön feküdni. Egy, az égbolton vonuló, apró felhőcskét követtem a tekintetemmel.

Aztán a homlokomat ráncolva megállapítottam, hogy elég fura ez a felhő. Egyedül árválkodott a ragyogó égbolton, és valami... valami nem stimmel vele. Talán egy villám villant volna az imént?

– Megismétlem a kérdésem: a következő órára már be bírsz menni? Ijedten ültem fel, és szenvedő grimaszt vágtam Miss Lynn felé.

– Persze, természetesen. – Besiettem az épületbe. Te jó ég, tényleg nagyon unatkozhattam, ha már a felhőkben kerestem az izgalmat!

A következő órát azzal töltöttem, hogy pontosan kiszámoltam, hány perc múlva lesz hétvége, amikor végre újra találkozom Lenddel. A megoldás: túl sok. De még ezzel is ezerszer érdekesebb volt foglalkozni, mint azzal, hogy az angoltanárom előadását hallgassam a *Drakula* c. műben előforduló nemi szerepekről. Jaj, csak ezt ne! Úgy tűnt, hogy a Drakula szerzője, Bram Stoker nem szeretett alaposan utánajárni a dolgoknak.

Elkerülhetetlennek tűnt, hogy a fejem össze fog ütközni az asztallal, amikor kivágódott az ajtó, és az igazgató titkárnője érkezett a kezében egy cédulával.

– Evelyn Green? – Jelentkeztem, ő pedig biccentett. – Érted jöttek.

Egy csapásra felélénkültem. Még soha nem kértek ki tanítás közben a suliból. Talán Arianna akar lógni velem egyet? Elég zakkant és szeszélyes volt egy ilyen húzáshoz.

Na jó, azért ennyire mégsem dilis. Vámpírként ilyen napsütésben aligha merészkedne ki az utcára. A gyomrom kis gombóccá zsugorodott. És ha történt valami? Lendet baleset érte az egyetemen, bevete a fejét, elvesztette az eszméletét, és láthatatlanná vált? Mi van, ha a kormány elrabolta, és most a Nemzetközi Paranormálisokat Ellenőrző Hivatal, azaz az NPEH zárkájában sínylődik valahol?

Erőt vettem magamon, mert a legszívesebben azonnal kirohantam volna, és követtem az alacsony, természetellenesen szőke hajú titkárnőt.

– Ki jött értem?

– Azt hiszem, a nagynénéd.

Ez mindent megmagyarázott. Legalábbis megmagyarázott volna, ha lett volna nagynéném. Gondolatban végigvettem az összes nőismerősömet – mind paranormális volt –, akik a rokonoknak adhatták volna ki magukat. A lista nem volt hosszú, ráadásul nem jutott eszembe semmilyen ok, miért jött volna ide bármelyikük is. Bevizsgáltam a titkárságra, ahol háttal állt nekem egy nő kényelmes (azaz ronda) cipőben, szorosan összefogott fekete konttyal. Nem, ez nem lehet igaz!

Raquel megfordult, és rám mosolygott.

Majd kiugrott a szívem a helyéről. Egyrészt miatta, mert az életben még ő állt legközelebb ahhoz, hogy az anyámnak tekintsem. Másrészt Raquel volt az NPEH egyik vezetője, ahol engem halottnak hittek. És semmiképpen sem akartam, hogy megtaláljanak. Tulajdonképpen azt hittem, hogy Raquel megvéd tőlük.

– Itt vagy hát. – Felvette a táskáját, és a kijárat felé mutatott. – Menjünk!

Követtem, bár teljesen össze voltam zavarodva. Furcsa érzés volt, hogy fényes nappal pontosan azzal a nővel álldogálok a dögunalmas

sulim előtt, aki a múltamat képviselte. Mindezek ellenére örömmel ugrottam volna a nyakába, ami szintén nagyon különös, mivel még soha nem öleltük meg egymást. De legszívesebben talán mégis a nyakamba kaptam volna a lábam, és elsprinteltem volna. Te sípjel, mégiscsak az NPEH-nak dolgozik!

– Hogyhogy itt vagy? – kérdeztem.

– Meglepetésed látva feltételezem, hogy David nem adta át az üzeneteim.

– Lend apukájára gondolsz? Mégis milyen üzeneteidet?

Nagyot sóhajtott. Egy kicsit berozsdásodott a fordítói művészetem, de a sóhajt úgy értettem, hogy „fáradt vagyok, és egyébként is túl sokáig tartana, hogy mindent elmagyarázzak”.

Árnyék takarta el a napot. Felnéztem oda, ahol az imént felfedeztem a kis felhőmet. Egyértelműen volt mögötte valami, de nem villám. Valami káprázott. Valami paranormális. Olyan álcában, amin csak én tudtam átlátni.

– Mi ez már... – Nem tudtam befejezni a mondatot, mert hirtelen fel kellett kiáltanom. A felhő rám zuhant, villámgyorsan beburkolt, és felrántott magával a nagy kékségbe.

Repülni tanulok

ADDIG KIABÁLTAM, MÍG KIFOGYTAM A LEVEGŐBŐL, aztán zihálva lenéztem a földre. Az engem körülölelő felhőgomolyag kicsit sem fedte el a tényt, hogy az erdős vidék odalent *túl* mélyen van alattunk.

Majdnem újabb sikoly tört fel belőlem, de elfojtottam. A derekam felé pillantottam. Két kar fonódott körém, amik ijesztően anyagtalannak tűntek, és olyannak is éreztem őket. Fogalmam sem volt, hogy tud valami fent tartani engem, ami olyan könnyűnek tűnik, mint a levegő, de ezen most nem tudtam eltöprengeni, mert nyomasztóbb gondjaim is akadtak. Például hová visz a felhő, de leginkább miért? Még ennél is rosszabb volt, hogy apró szikrák táncoltak körülöttünk, és attól tartottam, hogy *nem* fogom tudni elkerülni az áramütést. A karomon függőlegesen állt a szőr, és mindenem bizsergett a körülöttem sercegő energiától.

Nagyon-nagyon kellemetlen.

Már éppen búcsút akartam inteni a világnak, amikor a saját kisvárosomat pillantottam meg alattunk. És erre valami átkattant

bennem. Hiszen ez az *én* városom! Elegem volt abból, hogy paranormális lények a kényük-kedvük szerint manipuláljanak. Ha ez a szerzet hozzám érhet, akkor garantáltan én is hozzáérhetek. És ha meg tudom érinteni...

Becsuktam a szemem, és vettem egy mély levegőt. Meg kell tennem. Nem arról van szó, hogy meg akarom-e tenni. Itt élet-halál forog kockán. Valószínűleg úgysem fog működni a dolog. Bár én üres lényként ki tudtam szívni a paranormális lények lelkét, de ezt eddig egyetlenegyszer csináltam. Akkor teljesen más volt a helyzet, ugyanis azok a lelkek fogságban voltak, és hozzám *akartak* jönni. Ennek a fajzatnak viszont gyaníthatóan nem fülött volna ahhoz a foga, hogy odaadja nekem az életenergiáját.

Ennek ellenére megér egy próbát. Hirtelen hátrafordultam, majd kezemet az első szilárd felületnek nyomtam, amit elértem. Magamban azon könyörögtem, hogy ennek a felhőlénynek, vagy akárminek, legyen valami mellkasszerű testrésze.

Teljesen átadtam magam a pillanatnak. Csak arra összpontosítottam, hogy egy csatornát nyissak a kezem és a felhőfreak között. Arra gondoltam, hogy *nagyon akarom*, és *muszáj*, hogy sikerüljön!

Tágra nyitottam a szemem a döbbenettől. A lélek, ami sistergett a száraz, elektromos melegtől, elkezdett felfelé áramlani a karomon, behatolt lényem legbelsejébe, és szétterjedt bennem. Minden porcikám bizsergett.

A figura a meglepetéstől és a fájdalomtól éles kiáltást hallatott. Hátrarándult, és megszakította kettőnk között a kapcsolatot. Szédültem, egészen megrészegett valami új, idegen energia.

Ekkor zuhanni kezdtünk.

Zseniális ötlet, Evie! Gyerünk, szívd ki abból a lényből az energiát, ami *több száz méter magasban tart fenn a levegőben*. Valahogy

többé-kevésbé mégis uralni tudta a helyzetet. Pörögve zuhantunk, de nem olyan sebességgel, mint vártam volna. Ha sikerülne földet érünk, talán még maradna némi esélyünk a túlélésre.

Ekkor elengedett. Felkiáltottam, és rémülten a lába után kaptam. Dühödten felvisított, és rugdosni próbált, de eszem ágában sem volt elengedni. Vagy együtt éljük túl, vagy együtt veszünk oda. Rohamos sebességgel közeledett a föld, a fákat egy zöldes, narancssárga szőnyegnek láttam.

Mielőtt fel tudtam volna készülni a becsapódásra, már nekivá-
gódtam egy fa lombjának. A falevelek szertesét szálltak körülöt-
tem, visszapattantam egy faágról, és elengedtem a felhőm lábát. Jól
bevertem a csípőmet egy másik ágba, ami annyira lelassította a zu-
hanásomat, hogy amikor találok a földdel, csak olyan érzésem
volt, mintha egy teherautó ütött volna el.

Tuti, hogy az összes csontom eltört. Ilyen szörnyű fájdalmak nem lehetnek egy embernek, ha egyetlen végtagja is ép marad. Életem hátralévő részét egy teljes testet borító gipszben fogom tölteni. Kis-
sé nehézkes lesz összebújni Lenddel. Ellenben jó ideig nem kell su-
liba járnom. A tornaóráknak örökre vége.

Valamilyen elektromos bizsergés futott végig a testemen felülről
lefelé. A fájdalmakat felváltotta egy lebegő érzés, mintha a végtag-
jaim habkönnyűek lennének, és már nem lennének összekapcsolva
a testemmel.

Te jó sípjel, lebéultam?!

Rémülten felugrottam, és végigtapogattam a testem. Hú! Ha erre
képes voltam, akkor talán nem bénultam le. De akkor miért érzem
ilyen furcsán magam? És hova tűnt a felhőfreak?

– Te gonosz! – sziszegte egy hang. Olyan volt, mint a halott fákat
simogató szellő. – Mit tettél velem?

A kis lény továbbra is egy felhőgomolyagba burkolva felém mászott a latyakban. Emberalakja volt, de hihetetlenül törekenynek tűnt, akár egy gyerek. A szeme sugárzóan fehér, mint a villám. A vonásai egyébként elmosódottak, alig kivehetőek voltak, még a színei is egy halvány felhőre emlékeztettek. Bárki másnak úgy tűnhetett volna, hogy sűrű, életre kelt ködgomoly, de az én röntgenszemem minden álcán áthatolt.

Hátráltam egy lépést, óvatosan, hogy ne bukjak fel a hatalmas fa gyökereiben, ami olyan rendes volt, és lefékezte a zuhanásomat.

– Hé, én aztán nem kértelek arra, hogy elrabolj, és felrepíts az égbe!

– Elvett, elvett belőlem egy darabot. Add vissza!

A fa törzséig hátráltam. A lény ekkor felemelkedett a talajról, és előttem lebegett. Az apró villámok hálószerűen vették körül. A végtagjait újra és újra eltakarta a felhő, néha ott voltak, néha nem, de a belőle sugárzó erő és energia vitathatatlan volt.

Ehhez én kevés voltam. Felemeltem a kezem, és próbáltam bátrabbnak tűnni, mint amilyen valójában voltam.

– Hagyj békén, különben a maradékot is kiszedem belőled! – Re-megett a hangom, részben a félelemtől, de részben a vágytól. Az ujjam bizsergett, a testem szinte követelte magának. A kóstoló nem volt elég. A maradékot akartam.

Nem, *nem akartam*. Nem szabad. Nem tehetem. Én nem vagyok olyan. Mindent visszaadnék, ha tudnám, hogy kell, de nem tudom.

A felhőfreak nagy, villámló szemei összeszűkültek. A levegő száraz volt, forró, és sistergett az elektromos feszültségtől. Ez meg fog ölni. Vettem egy mély levegőt, és átfutott rajtam a gondolat, mennyire fog fájni, amikor a lény hirtelen egy erős légáramlattal és hatalmas zajjal kilötte magát a levegőbe. Néztam, hogy egyre magasabbra emelkedik,

többször oldalra dől, kicsit lejjebb süllyed, de összekapja magát, és továbbrepül. Végül eltűnt.

Reszkető, de megkönnyebbült sóhaj szakadt ki belőlem. A háttammal a fa törzsének dőltem. Amikor arról ábrándoztam, hogy az életem egy icipicivel legyen már izgalmasabb, biztosan nem ilyesmire gondoltam. Láthatólag elfelejtettem, mit jelent, ha az embernek valódi, kontrollálhatatlan paranormálisokkal akad dolga.

Félelmet jelent.

Nem kis félelmet.

Ráadásul még a sokkolóm sem volt nálam, amivel egy fokkal nagyobb biztonságban érezhettem volna magam. Egy határozott lépést előretéve felmértem a helyzetem. Amikor a felhőfreak felkapott, elejtettem a táskámat, azaz nem volt nálam a mobilom. És bár elég biztos voltam abban, hogy a zuhanás előtt nem járhattunk messze az otthonomtól, a jó ég tudja, hogy a zuhanás mennyire térített el. Másrészt mekkora lehet egy erdő Virginia állam közepén?

Hamarosan kénytelen leszek kideríteni.

Egy óra múlva értem ki egy útra, kimerülten, izzadtan és teljesen elcsigázva. Mégis mekkora volt a valószínűsége annak, hogy véletlenül éppen abban a pillanatban, amikor Raquel felbukkan, egy paranormális is túszul akar ejteni? Raquel először úgy tett, mintha távol akarná tartani tőlem az NPEH-t, de aztán hirtelen visszajön, hogy magával vigyen? Nehezemre esett elhinni, hogy csak azért csalt ki az iskolából, hogy a felhőfreak rám tudja vetni magát, de ez tűnt a legészszerűbb magyarázatnak. Összeszorult a szívem a gondolatra, hogy Raquel, aki a központban töltött években olyan volt, mintha az *anyukám* lenne, ilyesmit művelt velem.

Jól van. Ha az NPEH ilyen játékot űz, akkor legyen. Kinyújtottam a kezem, és elmosolyodtam. Pökhendi, önelégült mosollyal.

Tudok én vigyázni magamra.

Megborzongva leráztam a kezem, hogy megszabaduljak a bizsergéstől. Többször nem csinállok ilyet. Soha többet. Túlságosan élveztem.

A belső iránytűm jobban működött, mint hittem: tényleg jó irányba indultam el az úton. Amikor észrevettem a Lendék házához vezető kanyart, a megkönnyebbüléstől majdnem elbögtem magam. Régen itt laktam én is, de aztán Lend elköltözött, én pedig nem sokkal utána összebútoroztam Ariannával. Valahogy ciki lett volna a barátom apjával együtt lakni. Végigrohantam a hosszú, kanyargós kocsibejárón, és egyenesen berontottam a nappaliba.

A kanapén Raquel ült.

– Mi volt ez az egész? – kérdeztem.

Felpattant, és megragadott, mielőtt védekezhettem volna. Teljesen ledermedtem, aztán rájöttem, hogy csak megölelt.

– Hónapokig a színedet se látom, te meg hagyod, hogy túszul ejtsenek! Azt hittem, hogy normális életet akarsz élni! – Egy picit távolabb tartott magától, és könnyes szemmel végigmért.

– Ezek szerint nem te küldted rám azt a szerzetet?

– Te jó ég, dehogy!

– De akkor mi volt az egyáltalán?

David botorkált be a szobába, kezében telefonnal. Az arcáról megkönnyebbülés sugárzott.

– Ezek szerint jól vagy!

– Persze, eltekintve attól, hogy elrabolt egy élő felhő, és több száz méter magasból lepottyantott. Egyébként tényleg csúcsszuperül vagyok!

– Na, tessék, ugye, hogy egy szilf volt! – David felemelte a mutatóujját, és diadalittasan nézett Raquelre. – Mondtam neked, hogy léteznek!

Raquel nagyon igyekezett önuralmat gyakorolni.

– Igen, valóban úgy tűnik, hogy helyes volt a feltételezésed.

– Vaó! – David beletúrt sűrű, sötét hajába. A szeme csillogott az izgalomtól. – Vaó! Egy szilf! Az első bizonyítható találkozás.

Felemeltem a kezem.

– Hahó! Az a lány, akit az említett szilf elrabolt, szeretne feltenni egy kérdést: valaki esetleg megmagyarázná neki végre, mi az a szilf, és miért gondolta, hogy a lánynak ezt a csodás tájat madártávlatból is feltétlenül meg kéne tekintenie?

– A szilfek a levegő szellemei – felelte Raquel olyan feldúlt pillanást vetve Davidre, mintha azt akarná bizonyítani, hogy bár nem hisz a szilfekben, még így is többet tud róluk. – Valószínűleg a tündérek távoli rokonai. Többnyire azt tartják róluk, hogy nem is léteztek, vagy pedig kihaltak, ami valószínűleg azzal magyarázható, hogy egy szilf önszántából sosem tenné lábát a földre, ezért nem találtak egyet sem. A felkutatásukra irányuló próbálkozások is csak időpocsékolásnak bizonyultak. – Újabb bosszús pillantást vetett Davidre.

– Jaj, ne duzzogj már ennyire csak azért, mert az én szakterületem volt a szellemvilág, míg te a mindennapi paranormálisokkal, egyszerűakkal és a koboldokkal foglalkoztál. – David rám kacintott, mintha gőzöm lett volna arról, mi ebben olyan vicces. – Raquel mindig is irigyelt, hogy én ismerem az összes igazán cool fazont.

Most nekem kellett nyugalmat erőltetnem magamra.

– Felfogtam, hogy a levegő szellemei. Szuper. Valaki a *miértre* is tudja a választ? Szerinted tényleg rokonságban állhatnak a tündérekkel? – Tehetetlen dühömet félelem váltotta fel. Soha többet nem akartam találkozni ezzel az elvarázsolt fajattal.

Nem feleltek. Egy idő után Raquel a torkát köszörülte, majd feszült hangon megszólalt:

– Megkérdezhetnénk *Cressedát*. – Lend mamájának a nevét, aki a helyi tó szelleme volt, valahogy furcsa hangsúllyal ejtette ki.

– Nos, az nem fog menni. – David a lábujjával a szőnyeget piszkálta. – Hónapok óta nem tudom kicsalogatni a tóból. Azóta, hogy Lend elköltözött. – Gyengéd volt a hangja, de egyértelműen érződött benne a fájdalom. Legszívesebben megöleltem volna. Elég nagy baj, hogy egy vízi nimfába szeretett bele, de még ennél is rosszabb, hogy a nimfa csak egy évre változott emberré azért, hogy együtt éljen vele. De hogy teljesen elhagyja, éppen most, amikor Lend már nem lakik itthon? El sem tudtam képzelni, hogy ez mennyire fájhat.

Bár, igazából mégis, sőt, gyakran el is képzeltem, és időnként kifejezetten nehezemre esett, hogy *ne* gondoljak erre. Túl jól ismerem, milyen érzés halandó félnek lenni egy halandó-halhatatlan kapcsolatban.

Mégsem árultam el Lendnek, hogy sosem fog meghalni. Iszonyúan rémisztő volt a gondolat, hogy a mostani, közös életünket esetleg sutba vágna azért, hogy kiderítse, milyen a halhatatlanok élete. De meg fogom neki mondani. Hamarosan. Legközelebb.

Majd.

Raquel felállt, és vidám arcot vágott.

– Nos, talán ebben tudok segíteni. Minden kutatócsoportomat ráállítom a légi szellemekre. Furcsa, hogy épp most mutatták meg magukat, tekintve, milyen zűrzavar tapasztalható a különböző szellem-lények körében. Utánajárunk a dolognak. De valójában nem ezért vagyok itt.

– Akkor mégis *miért?* – kérdeztem a homlokomat ráncolva.

– Az NPEH-nak szüksége van a segítségedre.

Állásinterjú

— **R**AQUEL. – DAVID HALKAN, de ingerülten beszélt. – Nem rángathatod bele Evie-t újra az NPEH ügyeibe. Mi értelme volt bemesélni nekik, hogy halott, ha hat hónap múlva idejössz, és visszaviszed őt?

– Mondtam, hogy megváltozott a helyzet.

Újra felemeltem a kezem: kezdett tele lenni a hócipőm, hogy folyton úgy beszélnek rólam, mintha ott sem lennék.

– Köszönöm, de erre én is tudok válaszolni. Raquel, természetesen hiányzol, de nem akarok visszamenni az NPEH-hoz, ahol vérfarkasokat ivartalanítotok! – Ez csak az egyike volt azon bűncselekményeknek, amikről kiderítettem, hogy a hatóságnál állítólag azért követik el, hogy a világunkat biztonságosabb helyé tegyék.

Raquel tekintete mintha szúrósabbá vált volna.

– Már nem alkalmazzuk ezt az eljárást. Davidnek is elmagyaráztam, hogy amióta elmentél, néhány drasztikus változtatást eszközöltünk. A nem agresszív paranormálisokat érintő eljáráson gyökeresen módosítottunk, és már elismerjük a vérfarkasok jogait is. Minden

génszabályozási gyakorlatot betiltottunk. Igaz, hogy az NPEH-nál sok minden rossz irányba ment – és néhány területen még mindig akadnak gondok –, de mindketten tudjuk, hogy sok jó dolog is történik a hivatalnál. Ráadásul vezetőségi tag is lettem, ami azt jelenti, hogy számos kérdésben enyém az utolsó szó.

– Én nem dolgozom tündérekkel – jelentettem ki karba tett kézzel, a homlokomat ráncolva. Azóta nem láttam Retht, hogy szabadon engedtem a lelkeket, és ő utána meglátogatott a kórházban. Nem is akartam látni. Se őt, se más bizarr, manipulatív, erkölcstelen, idegyenge... . . . (tetszés szerinti negatív jelzőkkel folytatható) tündéreket. Főleg nem a mai események után, feltéve, hogy a szilf is hozzánk tartozik. Tuti, hogy nem akarom a figyelmüket magamra vonni azzal, hogy egyikükkel kéz a kézben sétálgatok egy tündérösvényen.

– Megértelek – mondta Raquel mosolyogva. – Egyik első kezdeményezésem az volt, hogy az NPEH függetlenítse magát a tündérmágiától. A korábbi eseteknek már csak a negyven százalékában alkalmazzuk ezt a technikát. Gondolom, örülsz ennek a hírnék.

– Ó, már csak negyven százalékban? Ez még mindig száz százalékkal több, mint ami az ínyemre van.

– És arra is találtunk megoldást, hogyan tudnál hatékonyan dolgozni úgy, hogy semmilyen kapcsolatban nem kell lenned tündérekkel.

– És min kellene olyan hatékonyan dolgoznom?

Raquel pillantása Davidre vándorolt, aki komor képpel kijelentette:

– Én viszont ebből biztos kimaradok.

– Nos, ha így van – felelte Raquel, és szemrehányóan felhúzta a szemöldökét –, nagyon hálás lennék neked, ha egy rövid időre magunkra hagynál bennünket. Végül is nem adhatok ki „két halottnak” bizalmas információkat, nem?

Zavartan nagyokat pislogtam, de aztán rájöttem, hogy David olyan tizennyolc évvel ezelőtt a már nem létező Amerikai Paranormális Ellenőrző Hivatalnak dolgozott, egészen addig, míg meg nem rendezte a saját halálát azért, hogy elszabadulhasson onnan. Úgy tűnt, hogy a felmondásnak ez egy népszerű változata nálunk. Én ugyan nem rendeztem meg a saját halálomat, mert mindent Raquel intézett el, hogy ne keressenek, miután felszívódtam.

– Mintha megfeledeknél arról, hogy Evie törvényes gyámja vagyok – morgolódt David.

– Te meg mintha azt felejtened el, hogy a gyámságodban semmi törvényes nincsen, mert az összes iratod hamis.

– Jaj, ne gyere már nekem a törvényekkel! Mondj még egy nemzetközi szervezetet, ami ennyire törvényen kívül működik amerikai földön, nem beszélve arról...

Kivágódott az ajtó, és Lend viharzott be rajta. A szívem örömeiben szaltózott egyet a mellkasomban, mint mindig, amikor meglepett. A megszokott külsejű, sötét hajú, sötét szemű szívödölesztő srác ott csillámlott igazi énje felett, ami úgy nézett ki, mint a víz emberi alakban.

Elképesztően jól festett.

– Evie! – Elkapott, és olyan szorosan ölelt magához, hogy hirtelen tudatosult bennem a nap során szerzett jó néhány komoly zúzódásom helye.

A fájdalom ellenére mégis boldogan nevettem, hisz az egész cirkusznak köszönhetően legalább egy kis plusz időhöz jutunk Lenddel. Egy karnyújtásnyira magától letett a földre, és figyelmesen végigmért.

– Jól vagy?

– Csak pár kék folt, de egyébként minden oké, tényleg.

– Hogy tudtál lelépni?

Hajjaj!

Raquel és David is kérdőn néztek rám.

– Tényleg, hogy sikerült meglépned? – érdeklődött most már Raquel is. A vitatkozás hevében totál megfeledkeztek arról, hogy ezt megkérdézzék tőlem. Ami jól is jött nekem.

Az ajkamba haraptam.

– Ö... én... vagyis mi elég magasan repültünk, ugye? *Egészen nagy* magasságban. Nagyon furcsa érzés volt a felhő-villám-tündérkeverék karjában. Halványlila gőzöm sem volt arról, hova visz, és miért. Annyira féltem, hogy csak egy dolog jutott eszembe, amit meg is tettem.

– Micsoda? – tudakolta Lend türelmetlenül aggódva.

Alig észrevehetően, büntudatosan vállat vontam.

– Kivettem belőle valamennyit. – Képtelen voltam elviselni a Lend szeméből sugárzó aggódást, ezért tovább hadartam. – De csak egy icipicit – biztos, hogy nem fájt neki –, hogy megijesszem, de aztán egyszer csak zuhanni kezdtünk. Megpróbált leejteni, de belekapaszkodtam, és szerencsére néhány fa fékezte a becsapódásom. A felhőfreaknek sem esett baja, tényleg. Csak eléggé kiakadt. Aztán pedig huss, elrepült. – Azt már bölcsen megtartottam magamnak, hogy milyen bizonytalanul repült. Biztos egy kicsit kába volt.

A történetemet néma csend fogadta. Hirtelen minden lelkifurdalásom elillant, és pokoli dühös lettem. Mégis hogy veszik a bátorságot ahhoz, hogy ítélkezzenek fölöttem? Nem csináltam úgy, mint Vivian, aki aztán tényleg minden lényből kiszívta a lelket körülöttünk.

– Nem volt más választásom! ÖrüljeteK, hogy egyáltalán meg tudtam védeni magam.

Lend a fejét rázta, és megszorította a kezem.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Nagyon örülök. Csak ha arra gondolok, hogy előtte mit csinált veled, akkor aggódom, hogy...

– Ne aggódj! Semmi nem történt. Becsszó. – Vivian teljesen becsavarodott, és minden paranormálisnak kiszívta a lelkét, aki csak az útjába akadt, azzal az indokkal, hogy így „szabadítja meg tőlük a világot”. Valójában csak szerette azt az érzést, amit közben érzett. Miután az összes lelket elvettem tőle, és azok bennem voltak, egy-pár percre halhatatlan lettem. Furcsa, csodálatos és szédítő érzés volt ilyen erősnek lenni, halandó léletemtől ilyen távol. Egy szörnyű pillanatig eljártam a gondolattal, hogy örökre magam mögött hagyom halandó léletemet... és Lendtől is elveszem a lelkét. Próbáltam nem túl gyakran erre gondolni.

– Még mindig benned van? – kérdezte Lend.

Fel sem merült bennem, hogy ezt megvizsgáljam. A gyomrom kis gombóccá zsugorodott, amikor kinyújtottam a karomat, és ellenőriztem, hogy a bőröm alatt látszik-e valami. Semmi. Vagyis mégis, egy apró szikra a tenyeremben. Aztán az is eltűnt. Valószínűleg nem volt semmi. Biztos nem volt semmi.

– Á, dehogya! – feleltem határozottan. – Valószínűleg túl kevés volt ahhoz, hogy hatással legyen rám. A jó öreg, egyszerű Evie-n kívül nem látok mást.

Lend vigyorgott, és szorosan magához húzott.

– Sosem voltál túl egyszerű eset, Evie.

David krákogott.

– Az a lényeg, hogy jól vagy. Figyeljete csak! Nem akartok bekapni valamit?

Raquel bosszúsan csücsörített. Ami Raquel örületbe kergetését illette, Pirellóékra igaz volt a mondás, hogy az alma nem esik messze a fájától. Lend ugyanis éppolyan ügyes volt ezen a téren, mint az apja.